

บทนำ

"ฮัดซีวว~"

"..."

"พรีตๆ"

เสียงจามและเสียงสูดน้ำมูกดังขึ้นเป็นระยะๆ ภายในรถไฟฟ้าใต้ดินที่แออัดเป็นปลากะปองในช่วงเวลาเร่งด่วน และฉัน 'มูมิน' สาวน้อย ลูกครึ่งเยอรมัน ตาสีฟ้า ผมสีแดงเซอริ กำลังศึกษาอยู่มหา'ลัยปีหนึ่ง ผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงจามนั้นก็กำลังยืนชิดติดอยู่ด้านในสุดของผู้โดยสารโดยที่พยายามกลั้นจามเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

มะ...ไม่ไหวแล้ว คันจมุกยิบๆ เลย

"ฮะ..."

อย่างนะ...

อย่างจามนะ!

"ฮัดซีวว~"

"จี้!"

เป็นเพราะฉันพยายามกลั้นจามไว้จึงทำให้การจามในครั้งนี่เสียงดัง

มากกว่าเดิมจนใครบางคนทำเสียงไม่พอใจขึ้นมาให้ได้ยิน แถมทุกคนที่อยู่รอบตัวฉันต่างพากันเหลือบมองด้วยสายตาไม่พอใจ บางครั้งถึงกับแสดงอาการรังเกียจอย่างออกหน้าออกตาด้วยการยกมือปิดไปมากกลางอากาศ ทั้งที่ในตอนนั้นฉันก็ใส่ผ้าปิดปากป้องกันไว้อยู่แล้ว

แต่เอาเถอะ...ฉันห้ามไม่ให้ทุกคนรังเกียจไม่ได้หรอก

และฉันเองก็ไม่ได้อยากเป็นแบบนี้สักหน่อย

ฮือ...

"ฮึดชีวว พืดดด~"

ฉันหลุดจามออกมาอีกครั้งก่อนจะสูดน้ำมูกกลับเข้าไป นี่ขนาดเอามือบีบจมูกไว้แล้วแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย ฮือ เธอเป็นว่าสาเหตุที่จามบ่อยๆ ก็เพราะว่าฉันเป็นโรคภูมิแพ้อากาศ โดยเฉพาะอากาศเย็น ยิ่งช่วงเช้าและช่วงกลางคืนฉันมักจะจามบ่อยมากกก แถมน้ำมูกยังไหลตลอดเวลาจนต้องพกกระดาษทิชชูติดตัวไว้เป็นม้วนๆ

"ฮึดชีวว!"

ฮือ หลุดจามอีกจนได้ ฉันชักโมโหตัวเองแล้วนะ

"อึ้ยย ยัยบ้านั้นเอาแต่จามอยู่ได้ ฉันกลั้นหายใจจนหน้ามืดไปหมดแล้ว"

"...!"

ฉันชะงักกับเสียงของใครบางคนที่ตั้งขึ้นมาอย่างไม่พอใจ แอบเหลือบมองไปยังต้นเสียงก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลนักกำลังพูดอย่างใส่อารมณ์กับเพื่อนของตัวเองพร้อมหันมาจิกตามองฉันเป็นระยะๆ สีหน้าและท่าทางดูไม่พอใจสุดๆ นั่นทำฉันรู้สึกตัวชาวาบเหมือนกับถูกน้ำเย็นสาดใส่ ต้องหลบหน้าหนีด้วยการก้มมองพื้นซะเลย

"น่ารำคาญซะมด! มาแพร่เชื้อโรคอยู่ได้"

แต่ถึงกระนั้นหูของฉันก็ยังคงได้ยินเสียงพุดคุยของสองคนนั้นอยู่ดี

"เดี๋ยวลงแล้วเราแวะไปร้านขายยากันเหอะ ชื่อยาแก้หวัดมากินดักไว้จะได้ไม่ติดหวัดจากยัยบ้านั้น"

"เฮ้เงะ ต้องมาเจออะไรแบบนี้ ตัวเชื้อโรคชัดๆ"

"นั่นดิ น่ารังเกียจ"

"T_T"

ฮือ ฟังแล้วเจ็บปวดรวดร้าวมาก คำพูดของพวกเธอทำร้ายจิตใจฉันสุดๆ จนแทบอยากร้องไห้ ฉันได้แต่กลั้วลิ้นความรู้สึกนั้นเอาไว้รวมถึงความรู้สึกอยากจามออกมาอีกด้วย

ยังไม่ชินอีกเหรอมูมิน...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้ยินคำพูดแบบนี้สักหน่อย ฉันบอกตัวเองในใจ หลายครั้งแล้วที่ฉันมักเจอคำพูดแย่ๆ แบบนี้ จากคนรอบข้าง อាកารุมิแพ้ของฉันมันน่ารังเกียจ แต่ทำไงได้...ฉันเอง ก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว ไปหาหมอก็ตั่งหลายครั้งแต่ก็ได้แค่ยาแก้แพ้อากาศ มากินและคำแนะนำ ซึ่งก็คือการออกกำลังกายและกินผักใบเขียว คุณหมอบอกว่าการรักษาที่ดีที่สุดสำหรับฉันก็คือการออกกำลังกายเท่านั้น

แต่โรคกร๊ายที่ฉันเกลียดการออกกำลังกายและการกินผักมากที่สุด ในโลก...

"ฮึดชีวว~"

...ก็เลยไม่หายแบบนี้ไง

น่าเศร้าเนอะ (มูมินร้องไห้หนักมาก แงงง)

ส่วนยาแก้แพ้อากาศฉันไม่ค่อยอยากกินสักเท่าไรถ้าอาการไม่หนักจริงๆ เพราะยาพวกนั้นน่าจะกินแล้วจะทำให้วังงนอน ฉันเคยกินก่อนนอนนะ แต่พอวันรุ่งขึ้นฤทธิ์ยาที่ยังคงอยู่ทำให้รู้สึกง่วงนอนอยู่ดี (ฉันเผลอหลับในคาบเรียนบ่อยๆ จนถูกอาจารย์หมายหัวไว้แล้วเนี่ย) มีครั้งหนึ่งที่ฉันไม่ไหวตัวเอง กินยานี้ที่เดียวสองเม็ดแล้วเดินออกไปหาขนมกินที่ร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยบ้าน ผลคือแทบหลับกลางอากาศ ดินะที่ยังสามารถพาตัวเองกลับบ้านแบบมีน้ำมีเบลาๆ ได้ แต่พอหัวถึงหมอนก็หลับสนิทเลยจ้า

[สถานที่ต่อไป...]

โอ๊ะ ในที่สุดก็ถึงสถานที่ฉันจะต้องลงสักที

ทันทีที่รถไฟฟ้าได้จอดที่สถานีฉันก็พยายามเบียดแทรกตัวเองไปที่ประตู แต่ดูเหมือนว่าคนที่ยืนรอที่สถานีก็กลับเบียดเสียดแย่งกันเข้ามารวกับกลัวไม่ได้ไปซะงั้น

เย้ย ตะ...เดี๋ยวก่อนสิ ให้ฉันลงก่อนน

"อะ...ขอทางหน่อยค่ะ"

ฉันพยายามตะโกนบอกแต่ก็ถูกผู้ชายรูปร่างอ้วนท้วนเบียดเข้ามา
อย่างไม่ปราณี แถมหมอนี่ยังยกมือขึ้นไปจับราวไว้จนหน้าฉันแทบจะทิ่ม
เข้าไปที่จึกแร้เปียกแฉะ

เอือก!

เต็มๆ เลย ขนาดฉันมีน้ำมูกยังได้กลิ่นขนสยองขวัญชัดเจนมเต็มจมูก
จนจืดขึ้นไปถึงสมอง

โอยยยย ตายๆ ฉันตายค่าา

"ขอทางด้วยครับ!"

"!"

เสี้ยววินาทีที่ฉันคิดว่าจะลงที่สถานีนี้ไม่ทัน เสียงท่มต่ำของใครบางคน
ก็ดังขึ้นพร้อมเจ้าตัวที่เดินเบียดแทรกฉัน ผู้ชายจึกแร้เปียกคนนั้น และ
เหล่าผู้คนมากมายเพื่อออกไปจากตัวรถไฟ เพราะแบบนั้นฉันจึงใช้โอกาสนี้
รีบเดินตามหลังเขาไปด้วยชะเลย

โอ้...อากาศแสนสดชื่นน

ฉันสูดอากาศเข้าเต็มปอด ส่วนผู้ชายตัวสูงเจ้าของแผ่นหลังกว้าง
ที่มีผมสีทองประกายสัมผัสดูโดดเด่นคนนั้นก็เดินลื่นๆ ขึ้นบันไดไปด้วย
ท่าทางทะมัดทะแมงคล่องตัว เขาเป็นคนตัวสูง น่าจะราวๆ สักหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตร ผิวขาว หุ่นดี แม้จะเห็นแค่เพียงใบหน้าด้านข้างของเขา
แวบๆ แต่ฉันคิดว่าเขา...

...ดูเทดีจัง

ฉันมองตามไปจนกระทั่งเจ้าของเส้นผมสีทองประกายสัมผัสหายไปกับ
ระยะสายตาด้วยความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์ แม้จะเป็นช่วงวินาทีสั้นๆ
แต่ก็ทำให้อัตราการเต้นของหัวใจผิดปกติไปนิดหน่อย

ถ้าบังเอิญได้เจอกับเขาก็ก็น่าดีสินะ...

ฉันคิดซ้ำๆ กับเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้ จากนั้นก็เดินไปต่อแถว
ขึ้นบันไดเลื่อนเพราะไม่อยากเดินขึ้นบันไดให้เหนื่อยและเมื่อยขา พอออกมา
จากสถานีรถไฟใต้ดินฉันก็ไปรอขึ้นรถเมล์ นั่งประมาณสิบห้านาทีก็ถึงมหา'ลัย

เนื่องจากมหา'ลัยเอกชนที่ฉันเรียนสามารถแต่งชุดไปเวดมาเรียนได้อย่างอิสระ ฉันจึงเลือกใส่เสื้อผ้าสบายๆ แบบที่ไม่ต้องตื่นมารีดให้วุ่นวายอย่างเสียดีกับกางเกงยีนขายาวเนี้ยแหละ

11

"ฮัดซีวว"

ยี้ด...

โอ๊ย จามไม่พอน้ำมูกยังจะมาไหลอีก

ฉันดึงผ้าปิดปากลง ใช้กระดาษทิชชูเช็ดน้ำมูกอย่างเบือหน่าย เข้านี้อากาศค่อนข้างเย็นเนื่องจากเมื่อคืนฝนตก ให้น้ำตากละ ฉันไม่ค่อยชอบอากาศเย็นๆ สักเท่าไรเพราะมันทำให้อากาศภูมิแพ้ฉันกำเริบ พอจาม น้ำมูกก็ไหล สักพักก็จามแล้วน้ำมูกก็ไหลอีก เช็ดจนไป เช็ดจนเจ็บจมูกไปหมดแล้วเนี่ย ฮือ

"เฮ้ะ มูมิน~"

หืม...

ฉันที่เดินเข้ามาหา'ลัยพลางเช็ดน้ำมูกไปต้องชะงักกับเสียงคุ้นเคยเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้น พอหันไปมองต้นเสียงที่เดินเข้ามาหา ก็เห็นว่าเป็น 'หนูเล็ก' เพื่อนในกลุ่มนั่นเอง เธอคนนี้มีผมสีดำยาวเป็นลอนสวย แต่งหน้าแต่งตาแบบจัดเต็ม ตัวสูงหุ่นดี เสื้อผ้าที่เธอใส่ก็เป็นของแบรนด์เนมยี่ห้อแพงๆ

"อ๊วยย จมูกแฉะหมดแล้ว" พอหนูเล็กเดินเข้ามาใกล้ก็ทำสีหน้าเหน้อยหน้ายโสฉันทันที ฉันได้แต่หัวเราะแห้งๆ และดึงผ้าปิดปากขึ้นตามเดิม ก่อนจะหลุดจามอีก "รู้สึกช่วงนี้แฉะจามบ่อยเกินไปแล้วนะ"

"แหะๆ พอดีฉันไม่ค่อยถูกโฉลกกับอากาศเย็นสักเท่าไรนะ"

ฉันหัวเราะแห้งๆ วันนี้ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาจามตอนตีสี่ด้วยนะเออ พอจะนอนต่อก็เอาแต่จามไม่หยุดจนนอนอีกไม่ได้ รู้สึกคันคอคันตาไปหมดเลย

"เฮ้อ ฉันว่าแกควรออกกำลังกายอย่างจริงจังสักทีเหอะ"

หนูเล็กพูดกับฉันพลางถอนหายใจพรี๊ด ฉันฟังแล้วก็พยักหน้าไปงั้น โชคดีที่ใส่ผ้าปิดปากอยู่อีกฝ่ายจึงไม่เห็นรอยยิ้มเจื่อนๆ บนใบหน้าของฉันก็แหม...ฉันไม่ชอบออกกำลังกายสักเท่าไรนี่นา มันเหน้อย แค่เดินขึ้นบันไดก็

ชั้นเดียวฉันยังเลือกที่จะขึ้นลิฟต์แทนเลย

ต้องซีเกียจเบอร์ไหนคิดดู T_T

"จ้ะ...ฮัดเซี่ยยย!" ฟี คราวนี้ฉันผลอหลุดจามเสียงดังลั่นจนคนที่เดินผ่านไปมาถึงกับสะดุ้งโหยง บางคนยื่นมือทาบอกด้วยความตกใจ สายตาหงุดหงิดของคนที่อยู่ใกล้ๆ ต่างพุ่งตรงมาที่เจ้าของเสียงจามอย่างฉัน "อะ...ขอโทษนะ"

"..."

"แบบว่ามันควบคุมไม่ค่อยได้นะ" ฉันหัวเราะแห้งๆ ดึงผ้าปิดปากลงแล้วใช้ทิชชูเช็ดจมูก ส่วนหนูเล็กก็ขยับถอยหลังห่างออกไปพร้อมทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์จนฉันรู้สึกชาวาบขึ้นมา "อะ...เราไปห้องเรียนกันเถอะ"

"เอ่อ..." หนูเล็กชะงักและเริ่มอึกอึก "ฉันว่าจะไปซื้อของที่ร้านค้า ยังไงแกไปห้องเรียนก่อนแล้วกัน"

"จ้ะ...ฉันไปเป็นเพื่อน"

"เอ๊ะ! ก็บอกว่าไม่ต้องงะ!"

"!!"

อีก...

คำพูดที่โพล่งออกมาของอีกฝ่ายคล้ายเสียงตวาดทำฉันตกใจจนสะดุ้งโหยงดวงตาเบิกกว้างจับจ้องมองหนูเล็กที่มีอารมณ์ฉุนเฉียว สักพักเธอก็เหมือนจะพยายามสงบสติอารมณ์แล้วคลี่ยิ้มให้ฉัน

"คือฉันจะไปห้องน้ำด้วยไง เพราะจ้ะแกไม่ต้องไปกับฉัน โอเคนะ"

อะ...โอเค ไม่ไปก็ไม่ไป

"จ้ะ...เจอกันที่ห้องเรียนนะ"

ฉันพูดด้วยท่าทางปกติแล้วหนูเล็กก็หมุนตัวเดินออกไปเลย ฉันยืนมองสักพักก็เดินไปที่ห้องเรียน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้หนูเล็กแสดงอาการน่ากลัวแบบนั้น หรือเธออาจอยู่ในช่วงอารมณ์แปรปรวนเพราะมีประจำเดือนนี้ เมื่อไปถึงห้องเรียนฉันก็จัดแจงเลือกที่นั่งและเอาของในกระเป๋าเป้ออกมาวางจอบที่ให้เพื่อนๆ ในกลุ่มอีกสามคน นั่งไถเฟซบุ๊กเล่นอยู่ สักพักคนอื่นๆ ก็พากันทยอยเข้ามาในห้องจนที่นั่งเกือบเต็ม

สามคนนั้นมาช้าจัง แต่ดิฉันจะเฝ้าที่ฉันจองที่นั่งไว้ให้แล้ว
ยึด...

ง่า พอโดนแอร์เย็นๆ น้ำมูกก็ไหลอีกแล้ว

ฉันควักกระดาษทิชชูออกมาเช็ดน้ำมูกที่ไหลไม่หยุดเนื่องจากแอร์ในห้อง
ค่อนข้างเย็นเฉียบ กระทั่งเห็นพวกเพื่อนๆ ในกลุ่มซึ่งมีหนูเล็ก โบว์ ทับทิม
เดินเข้ามาในห้อง ฉันจึงรีบยกมือขึ้นโบกเป็นสัญญาณให้สามคนนั้นเห็น
แต่ดูเหมือนพวกเขาจะไม่มองมาเลยสักนิด แถมยังเดินไปนั่งอีกฝั่งที่อยู่ห่างจากฉัน
ซะงั้น

"หนูเล็ก" ฉันพยายามเรียกเพื่อนของตัวเอง "โบว์"

"..."

"ทับทิม!"

อ่า บ้าจริง ทำไมสามคนนั้นถึงไม่ได้ยินล่ะ นี่ก็ตะโกนเสียงดังจนคนที่
นั่งใกล้ๆ หันมามองอย่างหงุดหงิดแล้วเนี่ย

เอาไงดี...

ลุกไปนั่งกับสามคนนั้นดีกว่า

พีบ...

แอดดด

ไอ้ะ อาจารย์เปิดประตูเดินเข้ามาแล้วอะ ฉันที่เก็บของใส่กระเป๋าเป้
ตั้งท่าจะลุกจากที่นั่งเพื่อย้ายไปนั่งกับเพื่อนในกลุ่มถึงกับต้องรีบทิ้งก้นนั่งลง
ที่เดิม

"นักศึกษาทุกคนเงียบกันหน่อยจ๊ะ ใครที่เดินอยู่ก๊อปปี้ที่นั่งที่ให้เรียบร้อย
ไม่จั่นโดนครูหักคะแนนไม่รู้ด้วยนะ"

อาจารย์ที่ขึ้นชื่อลือชาว่าโหดสุดๆ พูดขึ้น ได้ยินแบบนี้แล้วฉันก็ได้แต่
นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ที่เดิมไม่กล้าลุกย้ายที่ ไอ้ะ แบบนี้ก็หมายความว่าฉันต้อง
นั่งเรียนคนเดียวงั้นสิ แล้วที่นั่งสามที่ที่จองไว้ก็ไม่มีใครมานั่งด้วย มันก็เลย
กลายเป็นว่าฉันนั่งอยู่คนเดียวแบบโดดเดี่ยวเดียวดาย...

...คล้ายๆ ว่าไม่มีเพื่อนคบ

"เออละ วันนี้ครูจะสอนเรื่อง..."

ฮือ ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย
แย่มาก

ช่วงพักเที่ยง

ฮือ ในที่สุดอาจารย์ก็ปล่อยให้พักกลางวันเสียที บอกเลยว่า การที่ต้องนั่งเรียนคนเดียวมันช่างเป็นอะไรที่เปล่าเปลี่ยวหัวใจเสียเหลือเกิน ฉันเก็บของทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นยางลบ ดินสอ ปากกา สมุดจดใส่ลงกระเป๋า แล้วรีบลุกจากเก้าอี้เพื่อไปหากลุ่มเพื่อนของตัวเอง แต่ว่า...

...ว่างเปล่า

อ้าว เพื่อนของฉันหายไปไหนกันหมดแล้วก็ไม่รู้ ตะกี้อยู่เห็นอยู่เลยแท้ๆ
ขวิบๆ

ฉันหันซ้ายหันขวาตามองไปรอบๆ ห้องแต่ก็ไม่เจอเพื่อนของตัวเอง เลยสักคน ให้ตายเถอะ คงออกไปจากห้องกันแล้ว รีบตามไปดีกว่า

ทักๆ

ฉันวิ่งออกไปจากห้องอย่างด่วนจี๋ เดาว่าสามคนนั้นคงจะยังเดินไปไหน ไม่ได้ไกลนัก ตอนนี้เป็นช่วงพักเที่ยง ห้องอื่นๆ ที่อาจารย์เพิ่งปล่อยต่างก็พากัน วังงมมากระจุกอยู่หน้าลิฟต์ ฉันชะเง้อคอ เขย่งปลายเท้า มองหาพวกเพื่อนๆ ท่ามกลางผู้คนมากมาย ในที่สุดฉันก็เจอพวกเธอสักที

ฟุวว อยู่กันหน้าลิฟต์เลยแฮะ

"ขอโทษนะคะ"

ฉันพยายามเบียดแทรกนักศึกษาคนอื่นๆ เพื่อที่จะเข้าไปหากลุ่มเพื่อน ของตัวเอง ทว่าจังหวะที่กำลังจะถึงตัวสามคนนั้น เสียงของหนูเล็กก็ดังขึ้นมาให้ได้ยิน

"ยัยมูมินนั่นน่ารำคาญจริงๆ เนอะ"

ฮือ?

คำพูดประโยคนั้นทำฉันชะงักและยืนนิ่งอยู่กับที่

"นั่นสิ ไม่รู้จะจามอะไรหนักหนา" คราวนี้เป็นโบว์เพื่อนอีกคนในกลุ่ม พุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์สุดๆ "เสียตายที่เกิดเป็นลูกครึ่ง ฉันเห็น

พวกลูกครึ่งคนอื่นๆ หน้าตาดีแถมบุคลิกยังดูดีกันทั้งนั้น แต่ดูยิ้มูมินลิ เวลาอยู่ด้วยกันยัยนั่นทำฉันขายหน้าตลอดเลย"

"เห็นด้วย นี่ฉันก็ติดหัวตจากยัยนั่นมาตั้งหลายครั้งแล้ว" เพื่อนอีกคนที่ชื่อทับทิมเสริม "ตัวเชื้อโรคแบบนี้ไม่อยากคบด้วยเลยจริงๆ"

อีก...

นี่เพื่อนๆ ก็เห็นว่าฉันเป็นตัวเชื้อโรคนั้นหรือ

ฉันแหมปากแน่นอน ถึงพวกเธอจะพูดความจริงแต่ฉันก็อดที่จะเสียใจไม่ได้อยู่ดี มันจิตใจที่หัวใจสุดๆ จนอยากร้องไห้ แต่ฉันจะโกรธพวกเธอได้หรือ...

...ฉันไม่มีเพื่อนที่ไหนอีกนอกจากสามคนนี่แล้วนะ

"ฉันว่า...เราแบนยัยนั่นออกจากกลุ่มไปเหอะ"

ประโยคคำพูดที่หลุดออกมาจากปากของโบว์ท่าลมหายใจของฉันสะดุด หูอื้อตาลาย สมองตื้อมึนแทบคิดอะไรไม่ออก ได้แต่ยื่นนิ้วตัวชี้ที่

"ก็ดีนะ" หนูเล็กพูด น้ำเสียงแสดงออกว่ารังเกียจฉันสุดๆ "ที่ยอมคบด้วย เพราะเห็นว่าเป็นลูกครึ่งนั่นแหละ คิดว่ายัยนั่นจะทำให้กลุ่มเราเด่นขึ้นแท้ๆ แต่ดันเด่นในแง่ลบซะงั้น เฮ้อ เวลายัยนั่นจามที่มีแต่คนมอง"

"เฮ้ ลิฟต์มาแล้ว ฉันว่าเราค่อยไปเม้าท์ต่อที่โรงอาหารเหอะ"

"งั้นวันนี้เราออกไปหาอะไรกินนอกมหา'ลัยดีมัย ฉันไม่อยากให้ยัยนั่นตามมาเจอะ"

"ก็ดีนะ"

พูดจบสามคนนั้นก็เดินเบียดเสียดเข้าไปในลิฟต์พร้อมกับคนอื่นๆ ทั้งให้ฉันยืนกว้างอยู่ที่เดิมด้วยความรู้สึกเหมือนมีคนเอาก้อนหินมาทุบหัว มือที่อยู่ข้างลำตัวกำแน่นจนเจ็บแปลบๆ

ฉัน...

...

...

...คิดอะไรไม่ออกเลย

ในหัวตอนนี้มีแต่ความว่างเปล่า

"ฮัดซีวว"

15

และพอฉันหลุดจาม คนที่ยืนเบียดอยู่ก็ขยับตัวถอยห่างออกไปอย่างอัตโนมัติ บางคนยกมือปิดไปมากกลางอากาศ บางคนยกมือปิดจมูกตัวเอง บางคนเหลือบมองด้วยสีหน้ารังเกียจ...รังเกียจยัยตัวเชื้อโรคอย่างฉัน

"ฮัดซีวว"

แม้จะเศร้าใจที่ได้ยินพวกเพื่อน ๆ พูดกันแบบนั้นแต่ฉันก็หยุดจามไม่ได้อยู่ดี

"ฮัดซีว! ฮัดซีว! ฮัดซีววว!"

เออ เอามันเข้าไป คราวนี้จามสามรอบติดเลยเป็นไง แกรมคนที่ยืนรอลิฟต์รอบถัดไปก็เริ่มหันไปนินทากันแล้วด้วย ฮ่าๆ (หัวเราะทั้งน้ำตา) แล้วไง ใครแคร์ฉันใส่ผ้าปิดปากอยู่นะเออ ถ้ารังเกียจมากนักฉันจะจามให้โลกแตกไปเลย

"ฮัดเซี่ยยย~!!"

เว้ย บางทีฉันก็รังเกียจตัวเองเหมือนกัน

"แม่ง จะจามอะไรนักหนาอะ"

เสียงโวยวายของผู้ชายคนหนึ่งโพล่งขึ้นอย่างฉุนๆ คล้ายกับทนมไม่ไหว ฉันเหลือบมองก็เห็นกลุ่มผู้ชายที่กำลังยืนรอลิฟต์อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลนัก คนพวกนั้นกำลังหัวเราะและมองมาที่ฉันสลับกับเพื่อนในกลุ่มของตัวเองที่ปริ๊ดแตกนั้น

"ฮ่าๆ โวยวายแบบนี้เดี๋ยวยัยนั้นก็มาจามใส่หน้าแกหรวอก"

"เฮ้ย พูดอะไรเกรงใจน้องเค้าด้วย ดูดิหันมามองตาเขี้ยวเลย"

"เราเขียบไปยืนห่างๆ หน่อยดีไหม ยัยนั้นเป็นไข้หวัดใหญ่หรือเปล่าก็ไม่รู้"

"เออ น่ากลัวอะ"

พีบ...

ฉันไม่อยู่ฟังคำพูดพวกนั้นด้วยการตัดสินใจหมุนตัวเดินออกมา ซึ่งทุกคนคงจะโล่งใจกันน่าดูที่ฉันออกมาแบบนี้ ฉันพาร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงเข้าไปนั่งสงบสติอารมณ์ตรงบันไดหนีไฟที่ไร้ผู้คน เวลานี้ฉันรู้สึกว่ารอบตัวฉันมันช่างว่างเปล่าเสียเหลือเกิน

'ยัยมูมินนั่นน่ารำคาญจริงๆ เหนอะ'

'นั่นสิ ไม่รู้จะจามอะไรนักหนา'

'ตัวเชื้อโรคแบบนี้มันไม่ยากคบด้วยเลยจริงๆ'
'ฉันว่า...เราแบนยัยนั้นออกจากกลุ่มไปเหอะ'
ฮึก...

17

ไม่เอานะ ไม่ร้องนะมูมิน
มันก็จริง...ที่ฉันเป็นตัวเชื้อโรคอย่างที่หนูเล็ก โบว์ ทับทิมพูดกัน
อาการภูมิแพ้กำลังทำให้ฉันไม่มีเพื่อนคบ! จากนี้ไปฉันจะต้องนั่งเรียนคนเดียว
กินข้าวคนเดียว ทำรายงานกลุ่มคนเดียว แค่นี้ก็รู้สึกเศร้าแล้ว
ฉันไม่ต้องการให้มันเป็นแบบนี้...
เพราะงั้น...เพราะงั้น
เธอต้องบอกลาอาการภูมิแพ้บ้างได้แล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)